

hed, maaske med den Kræft, der blev hans Død. Hun havde da ogsaa gjort sig selv det Løfte ved Lejlighed at tale alvorligt til Lægen derom.

Hun vaktes op af sine Tanker ved et Glædesraab oppe fra Højen. Det var den lille Hagbarth og hans ældste Søster Ingeborg, der var kravlet derop for at holde Udkig efter Faderen, og som nu havde faaet Øje paa ham og „Blakken“ ude paa Vejen.

Inger rejste sig og gik ind med sine Fade for at give Pigen Ordre til at sætte Pers Middagsmad frem. For ikke at gøre Brud paa Husets Orden havde Per selv bestemt, at der ikke skulde ventes paa ham, naar han ikke kunde være hjemme til sædvanlig Spisetid. Inger havde personlig sat Portionerne af til ham — det var Sødgrød med hjemmebrygget Øl og røget Aal med stuede Kartoffler — og hun havde ikke øst op med en Teske. Per havde været borte siden om Morgenens, havde blot haft nogle Stykker Smørrebrød med i Lommen, og hun vidste, at han efter et saadant daglangt Ophold i det Fri vendte hjem med Ulvehunger. Det var igen aldeles som med Hofjægermesteren, hos hvem Sindets Nedtrykthed heller aldrig havde paavirket Appetiten.

Nu holdt Per og „Blakken“ udenfor i Gaarden, omringet af Børnene og Hønsene og Barnepigen; kort efter kom Gaardskarlen. Fra Barnepigens Arm rakte „Stumpen“ sig op imod ham for at faa et Kys, og de to ældste var allerede kravlet op ad hver sit Hjul og sad paa Sædet ved Siden af ham og sloges om Pysken. Inger stod inde bag det aabne Køkkenvindu og betragtede Scenen med moderlig Henrykkelse.

Lidt ublidt frigjorde Per sig tilsidst for de mange ivrige Barnearme og steg ned af Vognen, idet han gav Karlen en Ordre med Hensyn til Hesten.

Ogsaa han var bleven fyldig i de forløbne Aar; men han havde ikke Ingers sunde Ansigtssfarve, og det store, lidt vildtvoksende Skæg gjorde ham ældre af Udseende, end han var.

Har her været nogen?“ spurgte han, da han var kommen til Sæde i Spisestuen og — uden at tænke paa, hvad han spiste — havde sat de første, forsvarlige Mundfulde tillivs.